

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 576/2016
27.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ж.С., због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.С., адвоката У.Ц., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Петровцу на Млави К 164/2014-84 од 14.09.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 172/16 од 10.02.2016. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 27.05.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.С., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Петровцу на Млави К 164/2014-84 од 14.09.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 172/16 од 10.02.2016. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Петровцу на Млави К 164/2014-84 од 14.09.2015. године, окривљени Ж.С. и окривљени Р.В., оглашени су кривим због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. у вези члана 33. КЗ и осуђени на казне затвора у трајању од по једне године. Истом пресудом окривљени су обавезани да солидарно оштећеном Н.М. исплате на име накнаде штете износ од 79.405,70 динара у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, те је одлучено да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Против ових пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Ж.С., адвокат У.Ц., због повреда закона из члана 2. Кривичног законика и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и донесе пресуду којом ће преиначити наведене пресуде тако што ће окривљеног Ж.С. ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ или их укинути у делу у коме је окривљени Ж.С.,

оглашен кривим и у том делу предмет вратити на поновно суђење првостепеном суду.

Врховни касациони суд је у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.С. Републичком јавном тужиоцу, па је одржао седницу већа, о којој у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, у којој седници је размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев поднет, па је по оцени навода и предлога у захтеву браниоца окривљеног Ж.С., нашао:

Бранилац окривљеног Ж.С. у захтеву за заштиту законитости истиче да је на штету овог окривљеног правноснажном пресудом повређена одредба члана 2. Кривичног законика и у вези са тим наводи да је једини доказ на коме се заснива кривица окривљеног Ж.С. исказ окривљеног Р.В. дат пред радницима Полицијске станице Голубац, дана 16.07.2013. године, када је навео да је заједно са њим у извршењу предметног кривичног дела учествовао и окривљени Ж.С., а да је такав исказ изнуђен недозвољеним средствима – претњама и принудом од стране овлашћених службених лица ОУП-а и да су записник сачинили сами радници ОУП-а који је окривљени Р.В. био принуђен да потпише.

По налажењу овога суда правноснажном пресудом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју се суштински указује изнетим наводима захтева браниоца окривљеног Ж.С. Ово из разлога, јер овај суд налази да је окривљени Р.В. дана 16.07.2013. године, саслушан од стране овлашћених службених лица ОУП-а у складу са одредбама члана 89, 90. и 93. тада важећег ЗКП („Сл. лист СРЈ“, број 70/2001), у присуству браниоца по службеној дужности, након обављеног поверљивог разговора окривљеног са браниоцем. Окривљени је пре наведеног саслушања а у присуству браниоца поучен од стране овлашћених службених лица ОУП-а о правима из члана 89. став 2. ЗКП („Сл. лист СРЈ“, број 70/2001), која му припадају као окривљеном, а између осталог и о праву на браниоца из члана 13. став 3. ЗКП („Сл. лист СРЈ“, број 70/2001), те да није дужан да изнесе своју одбрану нити да одговара на постављена питања и да све што изјави може против њега бити употребљено као доказ, што је констатовано у наведеном записнику, као и то да је окривљени исти прочитао и потписао без примедби.

Поред тога, Врховни касациони суд налази да исказ окривљеног Р.В. дат у преткривичном поступку није последица употребе претње, принуде или других незаконитих поступања од стране овлашћених службених лица ОУП-а, како се то захтевом истиче, имајући при том у виду да у захтеву нису конкретизоване претње, нити су именовани радници полиције који су наводно вршили притисак на овог окривљеног у циљу изнуђивања признања предметног кривичног дела, те да сам окривљени након поступка који је према њему спроведен у просторијама ОУП-а, против радника ОУП-а, није поднео било какву пријаву због евентуалне употребе недозвољених средстава. Ово посебно када се има у виду да окривљени Р.В. у својој одбрани у наведеном записнику детаљно описао извршење предметног кривичног

дела заједно са окривљеним Ж.С. Следствено изнетом, записник о саслушању окривљеног Р.В. које је обављено од стране овлашћених службених лица ОУП-а је прибављен на законит начин у складу са одредбом члана 226. став 9. ЗКП („Сл. лист СРЈ“, број 70/2001) и на истом се пресуда може заснивати.

Из изнетих разлога, бранилац окривљеног Ж.С. у захтеву за заштиту законитости неосновано указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног Ж.С. истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, истичући да је изрека пресуде противуречна сама себи као и да су разлози правноснажне пресуде противречни изреци, да пресуда уопште нема разлога о чињеницама које су предмет доказивања као и да су дати разлози потпуно нејасни и у знатној мери противуречни, а о чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде у садржини исправе или записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника, због чега није могуће испитати законитост и правилност пресуде.

Међутим, одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног сходно ограничењу његових права, правима која у поступку има окривљени у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, то је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.С. у овом делу оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.